

*
* *

Հարեւանիս որդին մեռաւ,
Քըսան տարու տըղայ.
Նոր էր ինձինց գիրք փոխ առաւ,
Առնյգ առնոյլ տըղայ:

Բիւ գիշեր է գարնանային՝
Լոյսով, բոլորով օծուն:
Կրթնել եմ ես պատըզամին՝
Միտքըս ցաւով խոցուն:

Աչքս եմ յառել պատուհանին
Մահով լցուած խուցի.
Մոռն է վառուով լուռ սընարին՝
Դալուկ առանց բոցի:

Ու դիտում եմ անյագ դիտում՝
Շուրջս լցուած մահով.
Ջարհուրանքն է հոգիս պատում
Անէութեան ահով:

Եւ աշխարհն է մեռել դառնում՝
Ընկած սրտիս վըրայ.
Ու լուսինը — դալուկ մի մոմ
Լուռ սընարին նըրա...

ԱՊ. ԻՍԱՀԱԿԵԱՆ

Ի Ռ Ի Կ Ն Ա Յ Ի Ն

Անքան ջուրին մէջ տրտմօրէն առուակին խոր
Յոյացումէն կրկնըւող մութ ուռիներուն
Լոյսին երգն է ձայնալարի նըման թրթռուն,
Որ ըստուերին կ'օրօքէ սիրտը վիրաւոր:

Իրերուն մէջ կը բանայ լայն իր թևն անդորր
Հնչուն այս պահն որ կը լքուի տերեւներուն
Անշարժութեամբ դողահար ու ծաւալուն
Դեռ ոսկիին մէջ որով ջուրն է ոգեւոր:

Սրտի մը բոցը խորհուրդի նըման կ'այրի
Լոյսին հետ խորն առուակին մութ, կանանչ
հայլի,
Դէմքի մը պէս գաղտնի տարտամ գիծերու տակ

Որ գուցէ լուռ ու մեղմօրէն իր վիշտն անհուն,
Ցայգին շրթներն երբ կը հծծեն տերեւներուն,
Կը մոռնայ ծոցն հայելիին՝ թրթռուն վըռակ...

ԱՐԱՆՆԵՐԻԱՅ

Գ Ի Տ Ա Կ Ա Ն

Ի Ն ՉՈՐԻ ԱՍՏՂԵՐԸ

Բ Ա Ց Խ Փ Ի Կ Կ Ը Խ Ա Ղ Ա Ն

(Շար. տես Բազմ. 1927 էջ 315)

Շատ մը գիտնականներու զաղափարն
ըսելէ վերջ, անցնինք մեր տեսութեան:

Սահման. « Երկիրս իր շրջաբերական
շարժումին ժամանակ Արեւուն շուրջը եւ մի
եւ նոյն ատեն ալ Արեւն իր կեդրոնա-
կան արեւուն՝ Լեիաթանին՝ շուրջ ընթացած
պահուն, կը պատահի աստղէ միեկած ճա-
ռագայթի մը անջատեալ շողերուն, եւ դա-
նունք կտրած ատեն մերթ նշոյլի, մերթ ալ
երկու նշոյլներու միջի դատարկութեան
մէջէն անցնելով մեզի պիտի երեւ
երբեմն մուծ:

« Այս ճիշդագոյն լոյսը կը տարբարաշխուի
գոյններու եւ ամէն երանգ չունենալով նոյն
երագութիւնը, իրարու հետեւէ հետեւ մեզի
պիտի հասնին եւ երանգեալ նշոյլներն են
որ մեր աչքերուն պիտի տան աղամոզումի
երեւոյթը: Միւրաքանչեւը աղամոզում չու-
նին, վասն զի մեր եւ նոյն իսկ ամենահե-
ռաւոր մուրաւակին միջեւ եղած անջրպետը
մեծ չէ բաղդատմամբ անմոլարներու, եւ մո-
լորակէ մեզի հասած ճառագայթին շողե-
րու անջատումը շատ անձուկ է բաղդատ-
մամբ Երկրիս շրջաբերական շարժման,
որով դատարկ անջրպետն երագ կտրե-
լով՝ շարունակեալ լոյս պիտի երեցնէ, ու
հետեւաբար ոչ երանգեալ գոյններու պիտի
հանդիպինք: Իսկ ճօճումը՝ որ կը տեսնուի
առ հասարակ ամէն աստեղաց վրայ՝ ըլ-
լայ հորիզոնի մօտեցած ժամանակ, ըլլայ
նոյն իսկ հորիզոնէ շատ բարձր եղած ա-
տեն՝ արդիւնք է օդի ալիքներուն որ հովէ
առաջ կու գան վերնազաւառաց մէջէն ան-
ցած ժամանակ, եւ որքան սաստիկ է հո-
վին փշումը, այնքան սաստիկ է ճօճումը: »
— Միթէ երկրիս շարժումը կրնայ բա-
ցատել աղամոզումը:

Այո, եւ մենք պիտի ջանանք բնաբա-